

De systeemkraaksters

(Sans Atout)

Criminele komedie in vijf bedrijven

door

H. DAHLBERG

vertaling

Hub Fober

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.

(Grimas Theatergrime verkoop)

Tel: 072 - 5 11 24 07

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **DE SYSTEEMKRAAKSTERS - SANS ATOUT** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **H. DAHLBERG** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

Copyright: © Anco Entertainment bv - Toneeluitgeverij Vink bv

Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (youtube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363

1800 AJ Alkmaar

Telefoon 072 - 5112135

Website: www.ibva.nl

Email: info@ibva.nl

ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **8** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

**Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten,
Te Boelaerlei 107 - 2140 Bght ANTWERPEN Telefoon (03)3.66.44.00.
Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten
van u te claimen, of te innen.**

PERSONEN:

Howard - directeur en eigenaar van het bankiershuis Salomon

Susan - zijn energieke en zelfverzekerde echtgenote

Ann - hun dochter, van naar schatting achtentwintig lentes, die hard op weg is een succesvolle advocate te worden

Barney - hoofdkassier van de Salomonbank, pakweg dertig jaar, ijverig, correct, en met aspiraties de schoonzoon van de Salomons te worden

Gary - detective-inspector, die zijn pensioen tegemoetziet

Cora - zijn wederhelft en bridgevriendin van Susan

Mildred - oude vrijster, ook lid van de bridgeclub

Hazel - voormalig journaliste, weduwe, eveneens gek van briden en bovendien niet zonder humor

DECOR:

Alle vijf de bedrijven spelen in de woonkamer van de villa Salomon. Gezien vanuit de zaal, is de inrichting als volgt. Aan de korte kant links voren een deur naar de keuken. In de rechter korte kant voren een deur naar de werkkamer van Salomon. In de rechter korte kant achter, of in de brede achterwand geheel rechts, een open doorgang, die naar de slaapkamer van de Salomons voert, alsook naar de kamer van dochter Ann. In de achterwand, overwegend links, een deur, die in de tekst wordt aangegeven met 'gangdeur', en die toegang verschaft tot de voordeur. In de linker hoek achter 'n huisbar. De huiskamertafel, waaraan de dames plegen te briden, schuin rechts voren. Ergens dient 'n telefoon voorhanden te zijn. Voor de rest kan de kamer ingericht worden, al naar gelang de beschikbare ruimte, met 'n bank en bijzettafeltje, zithoek etc. Van belang is, dat ze voorname deftigheid uitstraalt, nog geaccentueerd, indien mogelijk, door een imposante kroonluchter.

EERSTE BEDRIJF

De vier dames zitten aan tafel en spelen bridge; Susan aan de brede rechter kant, links van haar Hazel, rechts van haar Cora en tegenover haar Mildred; ze hebben alle vier dertien kaarten in handen, waar ze vooreerst gespannen naar zitten te kijken.

Mildred: Wat is Hazel, ben je ingeslapen of heb je problemen?

Susan: *(tot Hazel)* Je zou 't eens kunnen proberen met passen.

Hazel: Ja, dat zouden jullie wel willen. Eh... drie 'zonder'.

Mildred: *(ironisch)* Jeetje, is dat alles? Ik had godweetwat verwacht... ik pas.

Cora: Spijt me, ik moet me ook gedeisd houden.

Hazel: *(opgewonden)* Hoe kun je nu bij drie 'zonder' passen?

Susan: Ja zeg, wat is nou, wel passen of niet passen?

Hazel: Zij kan onmogelijk passen.

Susan: Moet ze toch zeker zelf weten.

Cora: Nou, dan zal ik eh... eens kijken... wel, vier schoppen.

Susan: Alsjeblieft zeg! Als je niet de toegewijde echtgenote van een al even toegewijde politiemann was, zou ik die aankondiging voor grootspraak houden.

Cora: Pardon, Gary is niet zomaar 'n politiemann, maar detective-inspector, dat weet je best.

Mildred: Niet dat ik jullie gezellig onderhoud wil onderbreken, maar 't zou me toch wel interesseren wat je te zeggen hebt op die vier schoppen.

Susan: Maar liefje, contra natuurlijk, contra.

Mildred: Och nee, opeens heb je dus wél punten. Hoop alleen dat je je niet zit te vertellen.

Hazel: Hallo zeg, de echtgenote van 'n bankier mag toch zeker geacht worden te kunnen tellen.

Mildred: Kom Hazel, zou je ons misschien eens willen vertellen wat je antwoord is op dat contra?

Hazel: Wel, bij zoveel liefde zeg ik eh... zes 'zonder'.

Cora: *(ontzet)* Wat zeg je?

Hazel: Nou en? Is dat zo bijzonder?

Susan: *(zeker van de overwinning)* Mijn contra blijft staan.

Cora: Helaas ongeldig. Mildred was aan de beurt.

Hazel: Laat haar toch. Zes 'zonder' in contra, leveren ons negentig shilling op.

Mildred: Als er niets tussenkamt. *(op dat moment wordt aangebeld)*

Hazel: 't Zal niet waar zijn!

Susan: *(staat op, neemt haar kaarten mee)* Even geduld... *(af via*

gangdeur) zo te horen wil daar iemand...

Cora: Dat zal Gary toch niet al zijn?

Mildred: Zeg eens Cora, hoe lang spelen we hier al bridge?

Cora: Nou eh, 'n jaar of drie denk ik.

Mildred: Juist. En dat twee- tot driemaal per week. En doorgaans haalt Gary je zo tegen zessen af, nietwaar?

Cora: Zeker. Net of je dat niet weet.

Mildred: Ik wel. Maar jij schijnbaar nog steeds niet, want iedere dag opnieuw zeg je: dat zal Gary toch niet al zijn.

Gary: (*achter Susan opkomend*) Hallo schoonheden! Mijn dienst zit er alweer op... ben ik te vroeg?

Susan: (*zet zich weer aan tafel*) Je bent te vroeg, klopt. We zijn bezig 'n moeilijk geval op te lossen. Neem iets te drinken en laat je ergens vallen.

Gary: (*gaat naar huisbar, neemt 'n drink, gaat zitten*) Misschien kan ik wel helpen, want 't klaren van moeilijke gevallen is al sinds dertig jaar m'n job.

Hazel: Ik vrees dat onze problemen niet direct op jouw terrein liggen.

Cora: Wie weet. Als jij die zes 'zonder' niet haalt, vermoord ik je en dan zijn we wel degelijk op zijn terrein.

Mildred: En wat zou Gary dan nog moeten opklaren?

Gary: Dan lijkt 't me maar 't verstandigste te proberen die zes 'zonder' te halen. Wie zou anders voor me moeten koken, als m'n vrouw in 't gevang zit.

Hazel: Nu hou maar 's op met die onzin. Wie kan zich nu nog concentreren bij zo'n gedaas.

Susan: Laten we hopen dat Mildred 't kan, die moet namelijk op.

Hazel: (*na korte pauze en algemene stilte*) Liefst vandaag nog Mildred, want Cora moet nog gaan koken.

Gary: Precies. (*tot Cora*) En wat krijgen we vandaag?

Cora: Hamburgers natuurlijk. 't Is immers dinsdag.

Susan: (*als Mildred aarzelend 'n kaart wil spelen*) Kom alsjeblieft met de goeie, anders ga jij voor lijk spelen.

Mildred: Je moet haar arresteren Gary, ze staat me naar 't leven.

Gary: Dat kan pas als ze het feit gepleegd heeft. En bovendien ben ik niet meer in dienst. (*op datzelfde moment gaat de pieper over in z'n jaszak*)

Cora: (*die hieraan gewend is*) Hij, en niet meer in dienst.

Gary: (*opstaand en tot Susan*) Kan ik even gebruik maken van je telefoon?

Susan: (*nikt naar plek waar die is*) Je gaat je gang maar.

Gary: (*nadat hij gekozen heeft*) Conelli hier, wat is gaande...? Gaffer...

Nou, geweldig zeg!

Mildred: *(tot Cora)* Die hamburgers kun je wel vergeten.

Gary: Vrouwen? Weet je dat heel zeker...? Goed, ik kom d'r aan. *(legt op)*

Hazel: Laat me eens raden. 'n Vrouw heeft haar man met 'n ander betrapt.

Cora: Veel te onnozel om Gary erbij te halen. Ik hou 't eerder op 'n aanslag.

Gary: *(drinkt z'n glas leeg)* Bankoverval.

Mildred: Alweer? Ze moeten zich eens 'n keer iets anders laten invallen.

Gary: *(zich opmakend tot vertrek)* Hebben ze al gedaan.

Mildred: O ja? Zijn 't beslist geen televisie-intendanten geweest.

Hazel: Wie weet. De salarissen zijn daar ook niet meer wat ze waren.

Cora: Al iets bekend?

Gary: Alleen dat 't vier vrouwen waren. Vier vrouwen in zwarte tricot's en met kattenmaskers.

Hazel: Zulke ondeugende kattekes.

Gary: Wel dames, spijt me, ik moet er weer van tussen. *(tot Cora)* Ik bel je wel. *(tot Susan, die opgestaan is)* Laat maar, ik kom er wel uit. *(af)*

Cora: *(nu ook opgestaan, naar huisbar gaand)* Gary heeft me aangestoken, nu lust ik er ook wel een.

Hazel: Maak er maar twee, ik moet uiteindelijk zes 'zonder' spelen.

Susan: Andersom zou je liever geweest zijn, niet?

Cora: *(schenkend)* Denk ik niet. Met zes drinks haalt ze amper twee 'zonder'.

Mildred: *(vrolijk lachend)* Hahaa, moet je nagaan: vier vrouwen in zwarte tricots! Ik zie Hazel al in zoiets rondlopen zeg! Hahaa, met machinegeweer en kattenmasker. *(allen lachen)*

Susan: *(weer ernstig)* Hij zei niet eens welke.

Cora: Je denkt aan die van jullie? Salomon en Salomon? Och kom, had Gary 't beslist gezegd.

Susan: Ik noem 't een wonder, dat wij tot nu toe nog niet aan de beurt waren.

Mildred: Niet wanhopen. Dat komt nog wel.

Susan: Ben ik vast van overtuigd. Op z'n laatst, als die gasten ontdekken wat Howard voor 'n armzalige alarminstallatie heeft.

Cora: *(Hazel haar drink gevend en weer plaatsnemend)* En wat heeft hij dan voor 'n beveiliging?

Susan: De goedkoopste die te krijgen was. En zelfs die heeft hij alleen maar aangeschaft, omdat de verzekering dat eiste.

Mildred: Ergens kan ik er wel inkomen. Ook de duurste installaties kunnen goed geplande overvallen niet verhinderen.

Cora: Zeg dat niet. Er bestaan systemen, die zelfs de meest ervaren gangsters uit de weg gaan. Maar die kosten dan ook 't een en ander.

Hazel: Moeten jullie me eens vertellen waarom Howard zoveel geld zou uitgeven, als de verzekering ook goedkope installaties accepteert.

Susan: Omdat hij bankrovers daarmee als 't ware aantrekt.

Hazel: Nou en? Laat ze toch. Zolang de verzekering de schade dekt.

Susan: O ja? En wat, als er gewonden vallen, of zelfs doden?

Mildred: 'n Goeie vraag. Moet je Howard maar eens stellen.

Susan: Heb ik allang gedaan.

Mildred: En wat is zijn mening?

Susan: Zoiets is bij ons uitgesloten zegt hij. Alle medewerkers hebben strikte opdracht ingeval van een overval, de gangsters zonder de geringste weerstand te geven wat ze verlangen.

Mildred: Je bedoelt dat, wie de bank ook zal overvallen, hem direct alle geld ter beschikking wordt gesteld en hij zomaar mag vertrekken?

Susan: Precies.

Hazel: Ergens past dat toch niet bij Howard. Ik bedoel, 'n man die zo aan z'n geld hangt, op 'n wijze, dat men haast van gierigheid kan spreken, zou 't om het even zijn, als het de een of andere gangster in handen valt?

Susan: Natuurlijk is 'm dat niet om 't even. Maar volgens hem kan dat nooit gebeuren.

Hazel: En waarom niet?

Susan: Omdat hij een eigen, naar zijn zeggen onfeilbaar, zekerheidssysteem heeft uitgevonden.

Mildred: Deze Salomon moet dan toch wel 'n geniaal mens zijn.

Cora: En wat is dat voor 'n onfeilbaar systeem?

Susan: Geen idee. Hij heeft 't zelfs mij niet verraden.

Hazel: Wat heet hier zelfs? Echtgenotes horen sowieso alles 't laatste.

Susan: Ik weet alleen dat hij zich iets heeft uitgedacht om bankrovers te slim af te zijn.

Hazel: Ach kom.

Cora: Wat ach kom? Howard is geen domme jongen en 't schijnt dan toch maar te functioneren.

Susan: (*bedenkkelijk*) Nou ja, dat zeg je nu wel zo, maar tot nu toe is 't immers nog nooit op de proef gesteld.

Mildred: Wel freule, als ik jou zo hoor, schijn je er zelf niet al te veel fiducia in te hebben.

Susan: Dat klopt. Omdat ik Howard ken... of beter gezegd z'n naïviteit.

Mildred: Dan zou ik 'm er toch maar zo vlug mogelijk van proberen te overtuigen, dat 't moeilijk is machinegeweren te slim af te zijn.

Hazel: Maar één ding begrijp ik nog steeds niet. Hoezo zouden

gegadigden niets opschieten met zo'n overval, als ze toch zonder meer met 't geld vertrekken mogen?

Cora: Misschien zijn de bankbiljetten wel op de een of andere wijze geprepareerd, mogelijk dat er microscopisch kleine chips op zitten, zoiets bestaat vandaag de dag.

Susan: Veel te duur. Ik durf te wedden, dat Howard zich iets heel goedkops heeft laten invallen.

Mildred: Misschien wel zó goedkoop, dat de gangsters zich voor de gek gehouden voelen en alleen al uit pure woede beginnen te schieten.

Susan: Hopelijk heb je geen gelijk... Maar met dergelijke argumenten laat Howard zich nu eenmaal niet overtuigen.

Mildred: Misschien wel met keiharde bewijzen.

Susan: Wat voor bewijzen?

Mildred: Dat z'n systeem niet functioneert.

Susan: Dus afwachten totdat iemand de bank ooit eens overvalt?

Mildred: Hoezo afwachten? Wij kunnen er toch voor zorgen, dat iemand de bank overvalt.

Cora: Niet eens zo'n slecht idee. We engageren 'n paar mensen en dan...

Mildred: (*spottend onderbrekend*) Wat voor mensen? Echte gangsters of werkloze toneelspelers?

Susan: Jullie zijn niet goed wijs.

Hazel: En wat denk je wel dat gewone gangsters niet kosten? Om dan nog maar te zwijgen van specialisten.

Mildred: Hoezo specialisten? Zo'n overval is toch kinderspel. Je hebt alleen maar zwarte tricot's nodig, speelgoedpistolen en 'n bank, waarvan het personeel geen weerstand biedt.

Susan: Salomon en Salomon bedoel je?

Hazel: Inderdaad, Salomon en Salomon.

Mildred: En naderhand geven we 't geld natuurlijk weer terug.

Cora: Tenminste, als de gangsters er niet stiekem mee vandoor gaan.

Susan: (*vrolijk*) Eén ding is zeker: jullie hebben een grenzeloze fantasie.

Hazel: En waar vind je zulke gangsters? In de gouden gids soms?

Susan: (*die 't niet ernst neemt*) We zouden Gary kunnen vragen, of hij ons niet die vier vrouwen wil uitlenen, waar hij achteraan zit... die hebben tenminste al wat ervaring.

Cora: Eerstens heeft hij ze nog niet en tweedens ben ik van mening, dat we hem er buiten moeten laten.

Susan: (*onzeker*) Hé, wacht eens even. Dit is jullie toch zeker geen ernst hoop ik?

Cora: Nou eh, mij eigenlijk wel.

Mildred: Luister, wat mij betreft, dat idee met die vier vrouwen is niet

eens zo slecht. Alleen moeten het niet die vier zijn, die Gary waarschijnlijk toch nooit te pakken zal krijgen...

Susan: Maar?

Mildred: Vier, die dat karwei zeker zo goed kunnen klaren.

Cora: (*half begrijpend*) Susan, denk jij wat ik denk?

Susan: Ik denk, dat zij volslagen gek is.

Mildred: O nee dame, precies 't tegendeel. Gek ben je, als je tot aan 't einde van je leven niets anders doet dan drie keer per week bridge spelen. Dit is toch de mooiste kans om te bewijzen, dat we nog lang niet hebben afgedaan. Wij zullen Howard ervan overtuigen, dat hij met zijn zienswijze z'n mensen in gevaar brengt... en dat zijn feilloos systeem niets waard is. Wij zullen de Salomon en Salomon bank overvallen en zijn systeem kraken.

Hazel: Ze moet dat toch al langer onder de leden hebben, want zo abrupt kun je niet finaal mesjogge worden.

Susan: Och kom, 't is toch ook maar 'n grapje zeker. Laten we nu verder spelen. Zes zonder troef is veel opwindender dan welke bankoverval ook.

Mildred: Jullie moeten ze werkelijk in 'n bejaardenhuis stoppen. Zie je dan niet, dat we alle troeven in handen hebben?

Cora: Wat voor troeven?

Mildred: Geen gangster is zo precies van de toestand op de bank op de hoogte als Susan. Niemand verdenkt ons, omdat men iets dergelijks nooit voor mogelijk zal houden. En zelfs als iets fout zou gaan, zal geen enkele rechtbank, gezien onze motieven, ooit tot vervolging overgaan.

Susan: (*bedeesd*) Jullie zullen 't niet voor mogelijk houden, maar ik heb ook wel eens, vooral om Howard van z'n kinderlijke naïviteit te genezen, in die richting gedacht, eerlijk waar... maar 't kan nu eenmaal niet.

Mildred: En waarom niet?

Susan: Milly, omdat ik veel te veel angst heb en alles in 't honderd zou laten lopen.

Cora: Zoveel angst als ik, om iets dergelijks uit te halen, kun jij nooit hebben en toch... ik weet niet... maar ik geloof dat ik zou meedoen.

Hazel: (*de blikken van de drie anderen op zich gericht voelend*) Wat zitten jullie me zo aan te staren? Geef me maar 'n seintje op welke dag en hoe laat... als ik dan toevallig niets in m'n agenda heb staan, ben ik mee van de partij.

Mildred: Gossie zeg, jullie zijn werkelijk 'n stel toffe meiden! Maar we mogen niets overhaasts doen en 't allemaal nog eens grondig door ons hoofd laten gaan.

Hazel: Hoe grondig? Tien minuten?

Mildred: Vierentwintig uur. We verdagen de beslissing naar morgen.

Hazel: Je bedoelt, dat was 't dan voor vandaag? En wat moet nu met m'n zes 'zonder'?

Mildred: Kun je vergeten. Wat zijn nu negentig shilling in vergelijking met 't vermogen dat we de bank zullen lichter maken.

Hazel: Halt, als dat grapje me negentig shilling gaat kosten, doe ik niet mee.

Cora: Vijfenvoertig, want de helft van die negentig komt mij toe.

Mildred: Wat mij betreft mogen jullie die negentig shilling hebben. Aan ingehuurde gangsters zouden we immers veel meer kwijt zijn. (*zijn inmiddels allemaal opgestaan*)

Susan: Maar zeg, als we dan al alles grondig in overweging moeten nemen, zouden we ook al eens over een te volgen plan kunnen nadenken.

Cora: Goed idee. Kunnen we ons morgen het beste ervan uitzoeken.

Ann: (*binnenkomend via gangdeur, op 't zelfde moment dat de dames willen vertrekken*) He, is de slacht alweer geleverd?

Mildred: Hallo Ann, goeienavond.

Cora: Denk dat we onderhand wel lang genoeg bezig waren.

Ann: En wie heeft verloren?

Hazel: Eindelijk eens 'n keer je lieve moedertje. Maar ze kan 't gelukkig hebben. Rijk getrouwd en dan ook nog 'n werkende dochter.

Cora: En, hoe gaat 't al zo als kersverse advocate?

Ann: Nou, ik ben nog maar pas in 't stadium van volontair.

Cora: Dan probeer maar vlug carrière te maken, zodat je me kunt verdedigen ingeval ik ooit aangeklaagd zou worden.

Ann: Doe ik beslist. Ofschoon de kans, u ooit te moeten verdedigen, me zeer gering lijkt.

Hazel: Zeg dat niet. Ze dreigt er voortdurend mee me te zullen vermoorden. (*afgaand*) Nou eh, tot morgen dan.

Mildred: (*haar met Cora volgend*) Wacht zeg, wij gaan ook nog mee. (*Susan mee af, Ann trekt ondertussen haar jas uit, bladert staande in 'n tijdschrift*)

Cora: (*achter Bühne*) Gaan jullie nog met mij mee? Bij ons staan hamburgers op 't programma.

Hazel: (*achter Bühne*) Jij kunt iemand de schrik op 't lijf jagen... Doei.

Ann: (*als Susan aansluitend binnenkomt*) Nou, die hebben me de problemen wel.

Susan: Och ja, wie heeft er geen.

Ann: (*gaat ergens zitten*) Terwijl de meesten geen bestaansrecht hebben.

Susan: (*zich bij haar zettend*) Aha, en welke hebben dat dan wél? Laat maar eens horen.

Ann: Ik heb toch niet gezegd dat ik...

Susan: (*afbrekend*) Kom kom, als je er geen had, zou je allang op je kamer zijn geweest.

Ann: Nou ja...

Susan: Heet jouw probleem soms Barney?

Ann: Hoe kom je nu daarbij?

Susan: Als jonge meisjes problemen hebben, gaat 't doorgaans haast altijd om Jonge mannen.

Ann: Eerder om oudere. Met Barney heb ik geen probleem. Wel met dad.

Susan: Elke vader heeft wat tegen de man, die 'm z'n dochter wil afnemen.

Ann: Vooral als de vader bankier en de man slechts z'n hoofdkassier is.

Susan: Och kind, dat moet je begrijpen. Voor je vader staat 't vast, dat het salaris van 'n hoofdkassier niet toereikend is om 'n zorgeloos huwelijk te kunnen voeren.

Ann: Dan hoeft hij 't toch maar te verhogen... Maar goed, daar gaat 't nu ook helemaal niet om.

Susan: Aha. En waar gaat 't nu dan wél helemaal om?

Ann: (*springt op, ijsberend*) We willen op reis gaan, Barney en ik. Susan: Goed idee. Bahamas of Hawaii?

Ann: Och, toch niet zó'n reis. 'n Weekendje naar zee slechts.

Susan: Mooi. En waar zit 't probleem dan?

Ann: Dat dad daarvan niets hoeft te weten.

Susan: Hoeft hij toch ook niet. Je vertelt 'm gewoon dat je naar je vriendin Esther gaat.

Ann: Daarmee ben ik nóg niet gered. De enige bus er naar toe vertrekt vrijdagmiddag om een. En als we die niet halen, houden we van die paar dagen er maar een over.

Susan: Maar waarom zouden jullie die bus dan niet halen?

Ann: Omdat Barney op vrijdag tot een uur moet werken.

Susan: Dan kan hij voor die ene keer toch zeker wel 'n uur eerder weg.

Ann: Wilde hij ook. Maar z'n werkgever, jouw beminde echtgenoot, heeft 't verzoek afgewezen.

Susan: Je bedoelt, dat hij 't netjes gevraagd heeft?

Ann: Natuurlijk. Je weet toch hoe correct Barney steeds is.

Susan: Dat noem ik niet correct, maar stom. Hij zou toch onderhand wel moeten weten, dat je vader elke vrijdagmiddag om twaalf uur naar de kapper gaat...

Ann: Nou en?

Susan: Niemand zou toch hebben kunnen verhinderen, dat je correcte

vriend eens een keer 'n uurtje vroeger weggegaan zou zijn, omdat eh... Omdat z'n grootmoeder op sterven ligt.

Ann: Te laat.

Susan: Hoezo? Is ze al dood?

Ann: Nee. Maar je "zou" en "als"-voorstel komt te laat. En nu rest ons nog slechts één hoop...

Susan: Dat iemand zo vriendelijk wil zijn de bus op te houden.

Ann: Iemand moet dad zover krijgen, dat hij Barney toch laat gaan.

Susan: En heb je daarbij aan iemand in 't bijzonder gedacht?

Ann: Toe nou mam, je moet ons helpen.

Susan: Wat u daar van me vraagt, geachte juffrouw, noemt men medeplichtigheid aan 't bevorderen van ontucht... en dat ook nog tijdens 't weekend.

Ann: (*haar omarmend*) Dankjewel mam! Maar dad mag niets merken... ik bedoel van Barney en mij.

Susan: Maak je maar geen zorgen. Wat dacht je wat je vader tijdens ons langjarig huwelijk al allemaal niet gemerkt heeft.

Howard: (*via voordeur binnenkomend, achter bühne*) Waarom kunnen die bridgetantes nu eens nooit 't tuinhok achter zich dichttrekken! (*Ann, met samenzweerderige geste richting Susan, af via doorgang, Howard binnenkomend*) Hallo lieverd. En, hoe ging 't met 't briden?

Susan: Tamelijk opwindend. En hoe was 't bij jou?

Howard: (*richting werkkamer gaand*) Ook tamelijk opwindend. Er is alweer 'n bankoverval gepleegd. (*af in werkkamer, deur blijft open*)

Susan: Weet ik, Gary was net hier. Nog 'n geluk dat 't niet bij ons was.

Howard: (*achter bühne*) Zeg dat wel. Zo'n overval geeft altijd 'n hoop oponthoud.

Susan: Ik dacht, dat zoiets altijd razend snel in z'n werk ging.

Howard: (*terugkomend, naar de huisbar gaand en 'n drink makend*) De overval zelf wel, maar alles wat daarna komt... het circus met de politie, inventarisatie, melding aan de verzekering en noem maar op. Dat duurt en duurt... uren zeg ik je.

Susan: Nou ja, jou kan dat in elk geval niet gebeuren.

Howard: (*verwonderd*) Hoezo niet?

Susan: Logisch toch. Vanwege je systeem.

Howard: Maar dat is toch geen waarborg ervoor dat je niet overvallen wordt.

Susan: En waarvoor dan wel?

Howard: Voor eventueel verlies.

Susan: Dan begrijp ik niet waarvoor je dat geniale systeem nodig hebt. Tegen verlies ben je immers verzekerd.

Howard: (*gaat bij haar zitten*) Zeker. Maar na elke aanspraak op

vergoeding worden de premies hoger.

Susan: Maar concreet komt 't er dus op neer, dat jouw systeem elk verlies verhindert?

Howard: Precies. En voordat je verder gaat spitten: de werking ervan berust alleen op het feit, dat niemand weet hoe het functioneert... Maar eh, wil je ook 'n drink?

Susan: Behalve Barney natuurlijk... nee dank je.

Howard: Klopt. En enkele bankdirecteuren, aan wie ik 't systeem verkocht heb.

Susan: Dat wil dus zeggen, dat 't niet alleen verlies verhindert, maar dat je er zelfs nog aan verdient.

Howard: Zeg maar eens, dat dat niet geniaal is.

Susan: Om dat te kunnen beoordelen, zou ik er echt iets meer over te weten moeten komen.

Howard: Kom je ook.

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407

“Samenspelen” is ons motto